

Over het recht op zelfbeschikking en vrijheid

Zie de website: <http://www.meervrijheid.nl/?pagina=1187>

Wat wij vinden

Onze lijst van meningen.

Individu

- Eigendomsrechten over het eigen lichaam en de eigen geest en de vruchten van iemands arbeid vormen de basis van vrijheid.
- Samenwerking dient altijd op vrijwillige basis plaats te vinden.
- Individuen hebben altijd het recht om "Nee" te zeggen tegen het collectief.
- Beperkingen qua persoonlijke vrijheid zijn onjuist.

Economie

- De armen in de wereld hebben het meest te winnen bij vrijheid.
- De overheid moet nooit speciale privileges verlenen aan welke groep dan ook, via inkomensherverdeling, bedrijfssubsidies of economisch protectionisme
- In een dynamische markt zijn individuen en groepen van individuen vrij zijn om op vreedzame wijze hun eigenbelang te dienen
- Meer welvaart leidt tot meer welzijn, zowel voor mensen als voor het milieu
- Werkloosheid is het gevolg van overheidsinmenging in de economie en een uit de hand gelopen verzorgingsstaat
- Vrijheid en vrije markten zorgen voor vooruitgang, welzijn, vrede en welvaart

Politiek

- Er bestaat niet zoiets als het recht op werk, op huisvesting of op gezondheidszorg omdat ze het recht vormen op de eigendommen van anderen om daarvoor te kunnen zorgen.
- Democratie is alleen juist wanneer deze gebaseerd is op vrijwillige deelname.
- Een regering die het minst regeert, regeert het beste.
- Immorele zaken hoeven niet per se onwettig te zijn.
- Wanneer bureaucraten en politici de macht hebben arbitraire wetten te maken verminderen zij de keuzen van individuen
- Keuzevrijheid en concurrentie zijn goed. Stemmen met de voeten is beter dan stemmen in het stembokje
- De overheid vertegenwoordigt dwang en gebruikt onacceptabele middelen om maatschappelijke doelen te bereiken.

Algemeen

- Vrijheid houdt de waardering in voor autonomie, diversiteit en tolerantie.
- Mensen mogen *niet* worden verplicht het goede te doen, maar *alleen* worden verboden geweld te gebruiken.
- Goede bedoelingen zijn geen rechtvaardiging voor dwang.
- Eigendom kan alleen worden verworven door arbeid, ruil en giften.

<http://ommekeer-nederland.nl/nederland-de-republiek-der-lage-landen/>

Nederland de Republiek der Lage Landen

Welkom op de Republiek der Lage Landen wiki.

Langzaam beginnen steeds meer mensen te beseffen dat onze regering de marionet is geworden van het transnationale bedrijf. Onze 'inlijving' in de Europese Unie was tegen de wens van het volk. De media is corrupt en als je nieuws wilt lezen moet je bij de commentaren kijken. De continue stroom leugens en bedrog is een belediging aan onze intelligentie. Het samen komen van de politiek en het bedrijfsleven heet fascisme. Het loopt niet meer in bruine overhemden, maar maakt nu gebruik van een schulden slavernij. Er heeft een Coup D'Etat plaats gehad in ons land. Hier willen wij een platform creëren om de alternatieven en oplossingen per ministerie vorm te geven, waar academici en organisaties die oplossingen kunnen formuleren in het ministerie waaronder hun kennis valt.

De regering van de Republiek der Lage Landen wordt opgedeeld in de traditionele indeling van de huidige ministeries. Suggesties voor andere ministeries zijn welkom.

Invulling van de ministeries gebeurt door degene die tot onze leden horen. Toegang krijgen tot deze groep vereist introductie.

We zijn in een beta stadium. Voorlopige moderators zijn Luuk de Waal Malefijt en Tilasmi Frigge.

De bedoeling is de alternatieven voor de huidige falende systemen die onze huidige regering met hand en tand verdedigd, te omschrijven en onderbouwen. Belangrijk werk ligt er bij Financiën, Economische Zaken, Volksgezondheid, Sociale Zaken, Milieu en Buitenlandse Zaken.

Meewerken aan dit project zijn de volgende organisaties en personen;

stichting Basis Inkomen

stichting Lokaal Geld

Tilasmi Frigge, Joeri Oltheten, Ad Broere, Anthony Migchels, Arie van der Pijl, Leo Bijl.

Aanvullend op dit ontwerp hebben wij een burger rechtbank nodig en een Burger Beveiliging team dat mensen helpt met de wet en dat de mogelijkheid heeft tot burger arrest.

<https://www.youtube.com/watch?v=5hfEBupAeo4&feature=youtu.be>

De toekomst is aan vrijheid, niet aan de Staat

De economische en sociale problemen in onze maatschappij worden niet veroorzaakt door de vrije markt, maar door bemoeizucht van de Staat.

Een welvarende, sociale en vredelievende wereld is alleen mogelijk als we het juk van de Staat van ons afschudden en kiezen voor vrijwillige samenwerking.

1.

Er zijn twee manieren om tegen onze samenleving aan te kijken. Je kunt zeggen dat het goed gaat. We zijn welvarend, gezond, we leven lang, in een redelijk vrij en veilig land, we hebben veel vrije tijd, we zijn goed opgeleid.

Je kunt ook zeggen dat het niet goed gaat. Er is een financiële crisis, de werkloosheid stijgt, de pensioenen staan onder druk, de kosten van de verzorgingsstaat zijn niet meer op te brengen, de huizenmarkt zit op slot, zorg en onderwijs staan onder druk, sociale spanningen zijn groot. Beide visies zijn verdedigbaar. Maar hoe zijn ze met elkaar te rijmen?

Hoe kan het dat we met onze hard werkende, intelligente bevolking, met onze hoge levensstandaard en goede opleidingen, met ons innovatieve bedrijfsleven, onze goede infrastructuur en onze gunstige geografische ligging, toch tegen zo'n berg problemen aan kijken?

Als mensen in Nederland wordt gevraagd hoe ze zich voelen, zeggen ze over het algemeen: met mijn leven gaat het goed, met de samenleving gaat het slecht.

Is dat niet vreemd?

We hebben het idee dat het in ons privé-leven goed gaat, maar we zijn somber over hoe het met de maatschappij gaat.

Onze toekomst zou rooskleurig moeten zijn, maar zo voelt het niet.

Hoe komt het, dat de maatschappij niet weerspiegelt wat we in ons eigen leven voelen? Dat we eigenlijk alles hebben dat ons in staat zou moeten stellen om een harmonieuze samenleving op te bouwen, terwijl de samenleving gebukt blijft gaan onder hardnekkige problemen? Dat we rijk zijn en tegelijkertijd in een crisis zitten en misschien wel afstevenen op een economische ramp, zonder dat iemand hier enige controle over lijkt te hebben?

De oorzaak voor deze tegenstrijdige situatie is in één woord samen te vatten. Dat woord is: de Staat.

De rol van de Staat in onze samenleving.

Niet voor niets hebben we het idee dat het met ons *particuliere* leven wel goed gaat, maar met het *publieke* leven niet. Ons particuliere leven onttrekt zich goeddeels aan de invloed van de Staat, het publieke leven niet.

Dit vergt enige uitleg. Het is namelijk niet wat u meestal wordt verteld. U bent gewend om te horen dat het juist de roofzuchtige particuliere sector is, die de ellende in de maatschappij veroorzaakt, en dat het de Staat is, de overheid, die ons daartegen beschermt.

De financiële crisis – is die niet veroorzaakt door hebzucht, door bonusbeluste bankiers en cynische speculanten?

Onze publieke sectoren, gaan die niet ten onder aan marktwerking, deregulering, privatisering – worden die niet leeggeroofd door graaiers en zakkenvullers?

De economie, gaat die niet ten onder aan de casinomentaliteit van aasgieren die bedrijven leegslurpen en er met de winst vandoor gaan, aan amorele markten die overheden uitkleden en sociale en monetaire stelsels omver werpen?

Hebben we juist niet méér overheid nodig – of op zijn minst: meer oog voor het publieke belang, meer verantwoordelijkheidszin, meer solidariteit, meer duurzaamheid – en zijn dat geen waarden die alleen geborgd kunnen worden door een zorgzame, niet-commerciële, integere overheid?

Dat is het verhaal dat wordt verteld door demonstranten, door schrijvers, door economen, door intellectuelen, door journalisten, door politici. En het klinkt ook best aannemelijk. Als je er niet te lang over nadenkt.

Maar het is een leugen. **Het is de Grote Leugen van onze tijd, verspreid door links, rechts en midden: dat de Staat ons beschermt en de Markt ons uitbuit en bedreigt.**

Het tegenovergestelde is waar.

2.

Neem de economische crisis. Die bestaat feitelijk uit twee mega-problemen: onhoudbare staatsschulden en failliete banken.

Eerst die staatsschulden. Jawel, het zijn staatsschulden. Ik noem er een

paar, en [dit zijn cijfers uit 2011](#), in dollars. België heeft een staatsschuld van \$398 miljard. Nederland 424 miljard. Griekenland 454 miljard. Spanje 823 miljard. Canada 1117 miljard. Het Verenigd Koninkrijk 1654 miljard. Frankrijk 1767 miljard. Italië 2113 miljard. Duitsland 2446 miljard. Japan 8512 miljard.

Dit zijn alleen de schulden van nationale overheden. Lokale overheden zijn er niet bij inbegrepen.

Hoezo arme politici, arme overheden, die onder druk van kille “financiële markten” gedwongen zijn om te bezuinigen?

Vetgemeste overheden zult u bedoelen. Uitbuikende bureaucratieën die altijd maar weer méér uitgeven dan ze aan middelen binnen krijgen, altijd maar meer en meer lenen, omdat ze weten dat ze toch niet failliet gaan, omdat ze weten dat de rekening wordt doorgeschoven naar volgende generaties, omdat ze niet zelf rente en aflossing hoeven te betalen, maar dat door de belastingbetalers kunnen laten doen.

Maar dit is uiteraard een heel ander verhaal. Dit past minder in het plaatje van niet-commerciële, onbaatzuchtige overheid.

Dan hebben we het alleen maar over iets tamelijk abstracts als de staatsschuld. Omdat dit in cijfers is uit te drukken. Wat niet in cijfers is uit te drukken, is hoe bureaucratie de samenleving verstikt, de dynamiek in een economie om zeep helpt, hoe de verzorgingsstaat afhankelijkheid en parasitisme in de hand werkt. Een land als Frankrijk telt 5 miljoen ambtenaren. Die op hun 62e met pensioen mogen – oh nee, daar maken ze nu weer 60 van. En dan maar klagen over die bikkelharde financiële markten die die arme Fransen het vel over de oren trekken. Gelukkig voor Frankrijk kunnen ze nog een tijdje

doorgaan met potverteren: ze kunnen eerst nog de bankrekeningen van spaargelden in Duitsland en Nederland leegtrekken.

Griekenland, het land van de eurocrisis, is berucht om zijn gigantische bureaucratie, [die gestaag is gegroeid](#) sinds het land democratisch werd in 1974. Een Griekse econoom over de tijd totdat de crisis uitbrak: “Er was echt een feestje aan de gang. De overheid deed er steeds maar bonussen en uitkeringen en pensioenen bij. Bij elke verkiezingen groeide de economie doordat de overheid banen weggaf.” Fijn voor die ambtenaren in Griekenland – maar wie een bedrijf probeerde op te zetten werd door ambtenaren gemangeld en leeggezogen. Over aasgieren gesproken.

Zo zijn er talloze voorbeelden te geven. De Engelse publieke gezondheidszorg, om een willekeurig voorbeeld te noemen, werd in een Britse krant nog niet zo lang geleden omschreven als “de grootste bureaucratie in de vrije wereld, met meer werknemers dan de bevolking van Estland en een budget groter dan dat van Slowakije. Het is een land binnen een land: een stukje Oost-Duitsland in Groot-Brittannië.”

En Amerika? Amerika, dat is toch het land van de vrije markt, van het liberalisme, waar de armen steeds armer worden en de bedelaars je

overal op straat aanklappen?

De totale Amerikaanse staatsschuld bedraagt ruwweg \$ 10.000 miljard. En dan hebben we het alleen maar over de schuld van de federale overheid.

Bij die federale overheid werken 2 miljoen mensen, maar als je het aantal werknemers optelt van wat wordt genoemd “federal contractors” – particuliere bedrijven die uitsluitend voor de overheid werken – dan kom je op 15 miljoen.

De Federale Overheid is overigens de grootste werkgever van de VS. Er zijn 1300 federale overheidsinstellingen in de VS. Tussen bijvoorbeeld de minister van Landbouw en een boswachter zitten 18 bureaucratische lagen.

Is Amerika een vrij land? In 1925 besloeg het federale wetboek één deel, nu zijn er het meer dan 200. Alles in Amerika is gereguleerd – in de wet is voorgeschreven hoe je in een restaurant ui-ringen moet bereiden. Er zitten een half miljoen mensen in de gevangenis in de VS wegens drugs-gerelateerde overtredingen. Amerika heeft 5% van de wereldbevolking en 25% van de wereldgevangenisbevolking. Betekent vrijheid niet vrijheid om drugs te gebruiken? Om in de prostitutie te gaan? En andere domme dingen te doen? In Amerika niet.

Maar hoe zit het dan met Wall Street? Met de banken?

De banken, ja. Dat is het tweede probleem. Is de huidige crisis niet begonnen in de Amerikaanse vastgoedsector? Hebben Amerikaanse banken niet veel teveel leningen uitgegeven – en hebben ze die waardeloze leningen niet doorverkocht aan andere banken, onder andere in Europa, waardoor het probleem zich als een inktvlek heeft uitgebreid? En die Europese banken – moeten die niet allemaal door de Staat worden gered nu, en door de Europese Centrale Bank (ECB) ? Dat is toch niet omdat ze zo’n voorbeeldig beleid hebben gevoerd? Zijn dat niet diezelfde banken die hun bestuurders miljoenenbonussen uitkeren, rentes manipuleren, woekerpolissen verkopen en god mag

weet wat ze allemaal nog meer uithalen?

Helemaal waar. Banken zijn vandaag de dag zonder meer corrupte instellingen. Bankiers zijn graaiers en dieven. Ze zijn medeverantwoordelijk, samen met de overheden, voor de financiële crisis waarin we ons nu bevinden.

Maar – en dat is het cruciale punt waar het om draait – onze banken hebben niets te maken met de vrije markt. De banken van Wall Street en de Zuidas en de City van Londen en het Bankenviertel in Frankfurt zijn in essentie staatsinstellingen. Het zijn verlengstukken van de Staat. Handlangers van de Staat.

Dat is niet zo moeilijk om aan te tonen. Hoe werkt een bank? Er zijn wellicht nog mensen die denken dat als zij hun geld naar de bank brengen, de bank dit voor hen bewaart. Vooruit, de bank mag het ook uitlenen en proberen er geld mee te verdienen, maar dat uitlenen en bewaren moet enigszins in balans blijven. Mis! De bank mag het geld dat u naar de bank brengt niet uitlenen, hij mag tien, vijftien keer zoveel uitlenen. Met het geld dat u naar de bank brengt, mag de bank geld scheppen. Zomaar, uit het niets.

Van wie mag hij dat? Van u? Van mij? Van de vrije markt? Nee, van de Staat. Van de wet. Zo is ons financiële systeem geregeld.

De “dekking” die de bank moet aanhouden om aan zijn verplichtingen te voldoen is maar een paar procent.

Zo kon het gebeuren dat de IJslandse banken vele keren meer geld hadden uitstaan dan heel IJsland waard was. De banken in Cyprus, zo meldde NRC Handelsblad onlangs, hebben acht keer het nationale inkomen van Cyprus uitgeleend. Aan wie? Vooral aan Griekse banken!

En dit geldt voor alle andere banken, ook de Nederlandse.

En wat gebeurt er als het mis gaat, en de bank kan niet meer aan zijn verplichtingen voldoen, omdat hij roekeloos geld heeft uitgeleend? Dan wordt hij gered door de Centrale Bank of door de Staat. Dan wordt de bank “geherkapitaliseerd”, zo wordt dat genoemd. Waarmee? Gewoon, met geld dat opnieuw uit het niets wordt gecreëerd.

Die Centrale Banken, voor alle duidelijkheid, zijn *staatsinstellingen*. (Ja, de Amerikaanse Federal Reserve is formeel eigendom van een aantal particuliere banken, maar het is in alle andere opzichten wel degelijk een staatsinstelling.)

Waarom vindt de Staat het goed, dat dit gebeurt? Waarom laten ze de banken die het niet goed doen gewoon failliet gaan, zoals ieder ander bedrijf in de vrije markt? Simpel: het zijn diezelfde banken die de staatsobligaties kopen waarmee de Staat zijn uitgaven financiert. Zo is de cirkel rond.

De Staat wil altijd aan geld kunnen komen – dus de banken moeten altijd genoeg geld hebben om staatsobligaties te kopen. En dat hebben ze dan ook altijd.

Het is in feite nog gekker. De staatsobligaties die banken kopen kunnen namelijk op hun beurt weer als “dekking” dienen, op grond waarvan de banken nog meer geld kunnen scheppen!

Spin in het web van dit systeem zijn de Centrale Banken. Die bepalen direct en indirect hoeveel geld er in het systeem wordt gepompt. In Amerika gaat dat bijvoorbeeld zo: de banken kopen staatsobligaties van de overheid, de Centrale Bank koopt die staatsobligaties van de

banken, de banken kunnen met die “dekking” (die dus uit staatsschuld bestaat!) pakweg tien keer zoveel geld in de markt slingeren. Zo kocht de Federal Reserve in de periode 2001-2006 voor \$ 200 miljard aan staatsobligaties van banken, die daarmee \$2000 miljard te besteden hadden.

In Europa gaat het meestal iets anders, hoewel de ECB in recente tijden ook voor vele honderden miljarden aan staatsobligaties heeft gekocht van de banken. De ECB verstrekt ook leningen aan de banken tegen spotgoedkope tarieven. De ECB heeft nu in een jaar tijd (half 2011 tot half 2012) €1000 miljard in het bancaire systeem gepompt.

De details van hoe het systeem werkt zijn complex, maar ze doen niet ter zake. Waar het om gaat is het principe. Het principe is dit: het zijn Staten die via hun Centrale Banken en via de particuliere banken bepalen hoeveel geld er in de economie wordt uitgezet. Ze bepalen ook wat “wettelijke betaalmiddelen” zijn, met andere woorden, het geld dat ze uitzetten moet verplicht door iedereen worden aangenomen als betaalmiddel. De Staten hebben dus de volledige controle over ons geldstelsel – over ons monetaire en financiële systeem. De banken zijn in dit systeem de verlengstukken van de Staat – en krijgen als dank vrijwel onbeperkte middelen om met geld te strooien.

Met een vrije markt heeft dit niets, maar dan ook helemaal niets te maken.

Nogmaals: het feit dat de banken op de been worden gehouden door geld van de Staat zegt genoeg. Het zijn staatsinstellingen. Geen enkel bedrijf wordt op zo’n manier gesteund, behalve staatsbedrijven.

En Staten zelf natuurlijk – want merk op dat die ook nooit failliet gaan,

ook altijd “gered” worden, met leningen en noodleningen en kapitaalinjecties en wat dies meer zij. De Staten redden de banken en de banken redden de Staten.

Je hoeft geen genie te zijn om te bedenken wat de gevolgen zijn van dit magische systeem, deze geldtoermachine. Koningen moesten het in het verleden met goud doen, en moesten zich behelpen met het afschaven van goudstukjes als ze de boel wilden flessen. De moderne Staat heeft een wonderbaarlijke geldvermenigvuldigingsmachine tot zijn beschikking. Drie keer raden wat er gebeurt als je politici en bankiers zo’n machine geeft. Dat hoeven we niet meer te raden. We weten het.

Uiteraard zijn er prachtige theoretische rechtvaardigingen bedacht voor het huidige systeem, met name door Keynes. De meerderheid van de economen volgt vandaag nog altijd in de voetsporen van deze even beroemde als beroerde Britse econoom. De theorie van Keynes houdt kortweg in dat geld in de economie pompen goed is omdat het “de vraag” stimuleert – en daarmee de economische activiteit. Deze theorie draait oorzaak en gevolg volledig om.

Ik kan in dit kader niet uitgebreid ingaan op deze Keynesiaanse onzin – maar ga zelf maar na: als je werkelijk welvaart zou kunnen creëren door de vraag kunstmatig te stimuleren, waarom is er dan nog armoede op de wereld? Waarom zijn er economische problemen? Waarom is er werkloosheid?

Maar heeft het in de economie pompen van geld dan geen effect op de economie? Zeker wel. Het creëert zeepbellen. Waar die zeepbellen ontstaan, hangt af van waar het geld naar toe gaat. In de VS was dit bijvoorbeeld de vastgoedsector – waarvan de Staat vond dat de banken daar geld naartoe moesten sluisen. In andere landen is

hetzelfde gebeurd. Het creëerde de illusie van welvaart – en sommigen werden er inderdaad beter van – maar anderen verloren juist.

Uiteindelijk leidt permanente geldcreatie tot permanente inflatie. Dat is ook wat we vandaag de dag hebben. Mensen zijn er al zo aan gewend dat ze denken dat het onvermijdelijk is dat de prijzen altijd omhoog gaan. Dat is niet zo. Kijk maar naar de innovatieve sectoren van de economie: daar gaan de prijzen omlaag. Als de Staat en de banken niet continu geld in de economie zouden pompen, zou, bij een stijgende arbeidsproductiviteit, het algemene prijspeil gestaag dalen!

Economen noemen dat deflatie en maken ons wijs dat je daar bang voor moet zijn. Bent u bang als u de winkel binnen gaat dat de winkelier de prijzen verlaagt? Of bent u bang dat hij de prijzen verhoogt?

Gek idee wellicht, maar als we werkelijk in een vrije economie zouden leven, zouden de prijzen gemiddeld genomen gestaag dalen. Denkt u eens in wat dat betekent. We hoeven niet meer verwoed te sparen voor ons pensioen! In ons huidige stelsel gebeurt het omgekeerde. De pensioenen worden daarom voortdurend uitgehold. Alles van waarde is weerloos, zei de dichter, en dat klopt in een door de Staat gerunde Keynesiaanse economie.

Laat u niets wijsmaken door neo-Keynesiaanse economen: economische groei wordt bepaald door productie, niet door consumptie. De hoeveelheid geld die daarbij in de economie zit, doet niets ter zake. Productiemiddelen zijn schaars, meer geld creëren verandert daar niks aan. Geldschepping leidt niet tot meer welvaart, maar tot een herverdeling van de welvaart, waarvan sommigen profiteren en anderen armer worden.

En kom nu niet aan met het argument dat het soms nodig is om de economie te stimuleren, omdat “het vertrouwen” weg is. Dat vertrouwen is heel makkelijk weer terug te krijgen: laat de banken failliet gaan die failliet zijn, laat de lucht uit de economie lopen, bouw de schulden af, te beginnen met de staatsschulden, voer een conservatief, zeer conservatief monetair en fiscaal beleid, en moet je zien hoe snel het vertrouwen weer terug is!

De economie kan de kunstmatige manipulatie van het geldwezen heel goed missen. We hebben geen Centrale Bank nodig. We hebben geen wetten nodig die het banken mogelijk maakt om geld uit het niets te scheppen. Wat we op dit moment meemaken is niet het failliet van de vrije markt – het is *het failliet van het interventionisme*. Van het door de Staat gecontroleerde en gemanipuleerde financiële stelsel.

3.

Nu zullen sommige mensen tegenwerpen dat we dankzij dit interventionisme ook een hoop *krijgen* van de Staat. De Staat zorgt toch voor uitkeringen, voor wegen, voor de gezondheidszorg, het onderwijs, enzovoort?

Nou, nee. Daar betaalt u gewoon zelf voor. De Staat kan alleen maar “geven” wat burgers en bedrijven eerst maken. De Staat creëert niet, maar herverdeelt. Zoals de Amerikaanse vrije-markteconoom Henry Hazlitt heeft geschreven: “De moderne verzorgingsstaat is slechts een ingewikkeld systeem waarbij niemand betaalt voor het onderwijs van zijn eigen kinderen, maar iedereen betaalt voor het onderwijs van alle kinderen; waarin niemand zijn eigen ziektekosten betaalt, maar iedereen betaalt voor alle ziektekosten; waarin niemand betaalt voor zijn eigen pensioen, maar iedereen betaalt voor alle pensioenen”, enzovoort.

De 19e eeuwse Franse econoom Bastiat zei het al eerder: “De Staat is de grote illusie waarbij iedereen probeert te leven op kosten van alle anderen.”

Laten we eens kijken naar de zaken die door de Staat worden geregeld in plaats van door de markt. Neem de twee grootste zogenaamde publieke sectoren: onderwijs en gezondheidszorg. Twee door de Staat gecontroleerde, kapot-gereguleerde, verbureaucratiseerde sectoren.

Gaat het daar goed mee?

Waarom zijn onderwijs en gezondheidszorg eigenlijk sowieso “publieke” sectoren? Waarom zijn het taken van de overheid? Wat zou er mis gaan als we onderwijs en gezondheidszorg uit de handen van de overheid zouden bevrijden? Wat voegt de overheid toe behalve bureaucratie?

Is het u weleens opgevallen dat als het over onderwijs en gezondheidszorg gaat, het altijd gaat over bezuinigingen.

Als het over de supermarkten gaat of over computers, dan wordt er toch ook niet steeds gepraat over bezuinigingen?

Hoe komt dat? Dat komt omdat de kosten van onderwijs en gezondheidszorg voortdurend de pan uit rijzen. En hoe komt dat? Omdat het publieke sectoren zijn!

Marcel Olde Rikkert, hoogleraar geriatrie die zich in dit onderwerp heeft verdiept (en verder overigens niets met het libertarisme te maken heeft), verwoordde het probleem onlangs kernachtig in een

ingezonden artikel in NRC Handelsblad. Het zorgstelsel laat zich niet verkleinen, schreef hij, omdat “de zorgaanbieder de unieke mogelijkheid heeft om zijn eigen markt te bepalen”.

Het koekiemonster van de zorg noemt hij dat.

Daarom werken alle bezuinigingen en reorganisaties niet: het monster bepaalt zelf wat “nodig” is om ons aan zorg aan te bieden.

Inmiddels, voegt deze hoogleraar hier aan toe, is het systeem zo groot en complex geworden dat het zich door niemand meer laat aansturen.

Maar dat is niet waar. Er is één kracht die ieder economisch stelsel, hoe complex ook, kan besturen, op een efficiënte en eerlijke manier. Dat is de kracht van vraag en aanbod. Van de vrije markt.

Waarom laten we die niet los op de gezondheidszorg, het onderwijs?

Veel mensen vinden dat dat niet kan, omdat “wij in Nederland nu eenmaal vinden dat iedereen goed onderwijs en goede medische zorg behoort te hebben”. Ongetwijfeld. Iedereen ‘behoort’ ook goed voedsel en drinken te hebben en goede kleding. En dat heeft in ons land ook iedereen. Toch hebben we geen ministerie van Voedselvoorziening of van Kledingzaken. Onze Albert Heijnen, Aldi's, Edah's en C1000's voorzien ons op een efficiënte manier tegen redelijke prijzen in onze allerbelangrijkste behoefte, namelijk voedsel, en dat doen zij zonder dat daar enige nota's, notities, vernieuwingscommissies, tweede fases, knelpuntrapportages, richtlijnen, handreikingen en beleidsinitiatieven aan te pas komen. Waarom zouden scholen en zorginstellingen niet kunnen wat supermarkten wel kunnen?

Maar vallen er dan geen mensen buiten de boot? Dat hangt er maar vanaf hoe je de zaken regelt. Er zijn ook mensen die geen geld hebben om voedsel te kopen. We gaan toch niet de supermarkten nationaliseren omdat er arme mensen zijn in Nederland?

En de kwaliteit? Komt die niet in gevaar? Eerder andersom. Wat zou de kwaliteit zijn van onze supermarkten als die zouden zijn georganiseerd zoals de ziekenhuizen of de scholen?

Waarom zouden leerkrachten en doktoren niet voor kwaliteit kunnen zorgen? Dat zijn de echte specialisten. De scholen en zorginstellingen die het niet goed doen, zullen het domweg niet redden als ze moeten concurreren met goede scholen en zorginstellingen.

Zonder de bemoeizucht van de overheid, zal de kwaliteit van het onderwijs en de gezondheidszorg er op vooruit gaan en zullen wachtlijsten en smerige, overvolle klaslokalen uiteindelijk verdwijnen. Smerige supermarkten met slecht eten, of opticiens met wachttijden van een half jaar, bestaan immers ook niet. Die hebben geen kans in de markt.

En kom alsjeblieft niet aan met het argument van de linkse partijen, dat de problemen in onderwijs en gezondheidszorg het gevolg zijn van de introductie van “marktwerking”. Een markt is alleen een markt als het een echte markt is. Daar is geen sprake van.

Ja, het is waar - zogenaamde verzelfstandiging zonder echte concurrentie, zonder echte verantwoordelijkheid, leidt alleen maar tot grotere puinhopen. Zie de woningbouwcorporaties. Zie het spoor. Dan kun je inderdaad maar beter de boel in handen van de Staat laten. Maar er is een alternatief: echte marktwerking. Echte verzelfstandiging.

4.

De keuze waar we op dit moment voor staan in Nederland, in Europa, in de wereld, is een fundamentele. Het is de keuze tussen markt en staat. Tussen meer overheid en meer vrijheid. Tussen afgedwongen solidariteit en vrijwillige samenwerking. Tussen corruptie en eigen verantwoordelijkheid.

Aan alle kanten wordt u verteld dat de crisis in de samenleving – de verschillende crises – of het nu gaat om de economie, om werkloosheid, om armoede, om slechte zorg, slecht onderwijs, graaigedrag, oorlog en geweld – het gevolg zijn van de vrije markt, het kapitalisme, de vrijheid.

Maar kijk om u heen. Waar is er in de wereld sprake van een vrije economie, of een economie die overwegend vrij is? Is er een economie, een land, een plek op aarde die niet wordt gedomineerd door de staat of door staatsingrijpen? Waar ter wereld overheerst op dit moment individuele vrijheid, zelfbeschikkingsrecht, het recht van individuen om naar eigen inzicht over hun eigendommen te beschikken?

Is er ergens op de wereld géén machtige Staat die de economie en de samenleving controleert?

Is het dan niet voor de hand liggender om te concluderen dat de problemen worden veroorzaakt door de Staat?

Wat betekent dit dan in de praktijk? Hoe moeten we de problemen van onze tijd te lijf gaan met een abstract idee als de vrije markt?

Ik ga in vogelvlucht langs een paar van de grote problemen waar we voor staan.

De crisis? Kunnen we uit de euro stappen? Stort het systeem dan niet in elkaar?

De harde werkelijkheid is: het systeem is niet meer te redden. Een crisis is niet te vermijden.

Het is een illusie om te denken dat de schulden van de Staten ooit worden afbetaald. Laat staan dat de Staten kunnen voldoen aan de verplichtingen die ze op zich hebben genomen, bijvoorbeeld op het gebied van pensioenen en zorg. In de VS gaat volgens [een conservatieve schatting om \\$ 111.000 miljard](#) aan verplichtingen waarvoor niet is gespaard. Het zou ook nog \$ 200.000 miljard kunnen zijn.

Gelooft er iemand dat de VS ooit hun schulden gaan terugbetalen? De Grieken? De Spanjaarden? Toch is dat de illusiepolitiek die nu wordt gevolgd. De schulden worden in stand gehouden, ze worden vooruit geschoven.

Het idee is dat we uit de crisis zullen groeien. Dat we een dusdanige economische groei gaan zien dat daaruit de schulden kunnen worden betaald. Dat is een illusie.

Er zijn twee mogelijkheden. Ten eerste kunnen we alle schulden afschrijven, de Staten en banken die failliet zijn, failliet laten gaan. Voor de schuldenaren heeft dat een heel groot voordeel – ze zijn van hun schuldenlast af. Ja, ze kunnen niet meer aan nieuw geld komen, maar dat is precies de bedoeling. Ze zullen de tering naar de nering moeten zetten. Maar wel met een schone lei. Is dat zo erg?

In dit scenario zullen ook veel banken en financiële instellingen ten onder gaan. Dat zal een enorme chaos veroorzaken. Maar de pijn zal vooral die instellingen zelf treffen. Ook dat is precies de bedoeling. Geen bonussen meer! De mensen die geld op die banken hebben staan, moeten zo goed mogelijk worden geholpen via het depositogarantiestelsel.

Wat is het alternatief? Er is uiteindelijk maar één alternatief: net zoveel geld in het systeem pompen totdat nominaal, op papier, iedereen gered is. Dit proces is nu al aan de gang, maar we weten dat het bij lange na niet genoeg is. Er moet nog veel meer geld in het systeem.

Wat is het gevolg van deze oplossing? Hyperinflatie. De geldontwaarding die nu gestaag plaatsvindt, zal acuut worden: de prijzen zullen de lucht in vliegen. Alles wat u dacht te bezitten, in geldtermen, zal in rook opgaan.

Dit is een veel slechtere optie dan optie één. Hyperinflatie betekent de totale ineenstorting van het financiële stelsel. Dit zal vooral ten koste gaan van alle burgers die niets met het systeem te maken hebben gehad. Alle burgers die op een fatsoenlijke manier voor zichzelf hebben gezorgd. Die hebben gespaard. Wellicht hun bedrijf hebben verkocht waar ze tientallen jaren voor krom hebben gelegen.

De woede zal enorm zijn. We weten allemaal waar de crisis in de jaren twintig in Duitsland toe heeft geleid. Die geschiedenis zal zich herhalen.

Er is nog een andere reden om te kiezen voor de eerste weg, die van de faillissementen. Die zullen pijn doen, maar ook een nieuwe start betekenen. Een krap-geldbeleid en hoge rente leiden ertoe dat geld op de beste manier wordt ingezet. Activiteiten die niet rendabel zijn

krijgen geen kans. Zo worden de schaarse middelen in de maatschappij op de meest efficiënte manier gebruikt.

Geldsmijterij daarentegen leidt tot chaos in de economische keuzes. Bepaalde bevoorrechte groepen komen makkelijk aan geld, steken dat in hun zak, of stoppen het in projecten die op korte termijn werkgelegenheid lijken te creëren, maar die niet rendabel blijken te zijn. Nieuwe zeepbellen dus.

De consumptie stimuleren is om die reden ook verkeerd. Onze welvaart is gebaseerd op kapitaalinvesteringen uit het verleden. Investeringen in productiegoederen, die de arbeidsproductiviteit verhogen. Daar moet het geld terecht komen, aan de bovenkant van de economie. Daarom is het zo belangrijk dat de rente de werkelijke schaarste aan kapitaal weerspiegelt.

Hoe dan ook, makkelijke keuzes zijn er niet. Voor libertariërs is er maar één keuze mogelijk. Stoppen met geld in het systeem te pompen.

Op de langere termijn: stoppen met een door de Staat gemanipuleerd en gecontroleerd geldsysteem.

Dat wat betreft de crisis.

De euro? Stoppen ermee als die euro betekent dat we mee moeten doen met de bail-outs van landen en banken. Merk op dat landen als Zwitserland en Denemarken het prima redden zonder de euro. Er is geen enkele reden waarom wij dat niet zouden kunnen.

De EU? Prima als vrijhandelsovereenkomst. Daar moet het bij blijven. Het Europees Parlement kan worden opgeheven net als de meeste Brusselse instellingen. Ze zijn een Staat bovenop onze eigen Staat.

Dubbele ellende dus.

Gezondheidszorg, onderwijs? Bezuinigingen moeten worden gericht op de overheid. Ministeries als die van Onderwijs en Gezondheidszorg moeten worden opgeheven. Er moet een plan komen voor de werkelijke verzelfstandiging van deze twee sectoren, waarbij in verschillende stappen een overgang plaatsvindt naar een vrije markt.

Dat geldt ook voor ons sociale stelsel, de verzorgingsstaat. Die kun je niet zomaar even afschaffen. Maar er moet wel worden gewerkt aan afschaffing van de verzorgingsstaat. Ook hiervoor moet een gedetailleerd meerjarenplan komen, dat duidelijk maakt waar iedereen aan toe is.

Alle subsidies aan cultuur, ontwikkelingssamenwerking en het bedrijfsleven kunnen per direct worden beëindigd, binnen een jaar. Wie kunst wil uitoefenen, mag zijn gang gaan. Op eigen kosten.

De strijdkrachten moeten defensief worden ingericht. We hebben een leger nodig, we moeten onszelf kunnen verdedigen. Maar we hebben geen strijdkrachten nodig om elders te interveniëren.

Wie vindt dat de Afghanen moeten worden “geholpen”, of de Zambianen of de Eskimo’s, die mag ze gaan helpen. Prima. Wij houden niemand tegen.

Wie dit soort dingen zegt, wordt er al snel van beschuldigd met de rug naar de buitenwereld te staan. Dat is onzin. Laat één ding duidelijk zijn: protectionisme, nationalisme, het sluiten van grenzen, zelfvoorziening – dat zijn recepten van fascistisch rechts, van conservatief rechts. Niet van het libertarisme. Protectionisme is een economische ramp. Die kant moeten we niet op. Openheid, vrije markten, handel,

communicatie – dat is wat de vooruitgang drijft. Dat is waar het libertarisme voor staat.

Wat immigratie betreft, wij hebben niets tegen buitenlanders die hier willen werken of studeren. Die kwalificaties meenemen of geld. Die iets te bieden hebben. Die zijn welkom. Echte vluchtelingen ook. Helaas is de harde werkelijkheid dat de grenzen niet kunnen worden afgeschaft. Misschien ooit, in een ideale wereld.

Integratie – dat is iets wat van onderaf moet gebeuren. Door mensen zelf. Niet afgedwongen, door de overheid.

We zijn ook niet voor “law en order” in de zin dat drugsgebruik en dergelijke moeten worden “aangepakt”. Dit noemen wij slachtofferloze misdaden. Mensen zijn vrij om drugs te gebruiken. Ze zijn ook vrij om te drinken. Dit soort verboden leiden juist tot criminaliteit en tot een versterking van de georganiseerde misdaad.

We willen ook niet dat de rechten van verdachten worden ingeperkt of dat de Staat meer middelen krijgt om de burgers te bespieden. Wij vinden wel dat misdaad en misdadigers moeten worden aangepakt, dat burgers moeten worden beschermd.

Dit is geen conservatieve agenda. Maar onze agenda is ook niet links. We zijn net zo hard tegen de bemoeizucht van links, de mentaliteit van mensen die menen te weten wat goed is voor een ander. Die hun eigen klikjes bevoordelen in de kunst, de ontwikkelingshulp, de publieke omroepen en ga zo maar door. Die menen dat ze het recht hebben om ondernemers voor te schrijven hoeveel vrouwen en hoeveel allochtonen ze in dienst moeten hebben. We zijn tegen anti-discriminatiewetgeving.

We hebben niets tegen kunst, of tegen ontwikkelingshulp, of tegen goede televisieprogramma's. We hebben er wel iets op tegen dat sommigen mensen worden gedwongen te betalen voor de activiteiten van anderen.

Dit is de visie die het libertarisme drijft. Is dit zelfzuchtigheid? Leder voor zich? Nee. Het is verantwoordelijkheid nemen in plaats van parasiteren op een ander.

Het is een misverstand om te denken dat vrijheid, de vrije markt, moreel leeg zou zijn en gebaseerd op egoïsme. Luister naar de grootste libertarische econoom die ooit heeft geleefd, een man die zijn hele leven lang pal heeft gestaan voor de vrije markt, voor het kapitalisme: Ludwig von Mises. Wat is volgens deze aarts-kapitalist, de meest pro-kapitalistische econoom onder de economen, de basis van de vrije markt, de vrije samenleving, de beschaving?

Is dat particulier eigendom van de productiemiddelen?

Zelfbeschikkingsrecht? Nee. Samenwerking. Samenwerking tussen mensen – vrijwillige, vreedzame samenwerking, op basis van arbeidsverdeling – dat is volgens hem de bron van alle beschaving – het is de bron van alle verbeteringen in de levensomstandigheden van mensen.

En vrijwillige, vreedzame samenwerking – dat is de markt. Dat is de kern van de vrije markt, van het liberale systeem. Dit is geen hyperindividualistisch, atomistisch systeem waarin iedereen voor zichzelf bezig is, geïsoleerd van de anderen. Integendeel, je kunt in de vrije markt niet voor jezelf bezig zijn, asociaal zijn. Niemand is zelfvoorzienend, je bent altijd gericht op anderen, je moet iets maken of aanbieden wat een ander graag wil hebben, anders red je het niet. Je kunt anderen niet dwingen om aan te nemen wat jij te bieden hebt.

Je kunt niemand iets door de strot duwen.

In onze moderne maatschappij kan niemand in zijn eentje de honderdduizenden dingen produceren waarvan zijn leven afhankelijk is. Vrijwel niets wat je hebt of gebruikt produceer je zelf. Je hebt altijd met anderen te maken, die beslissen of ze met jou willen samenwerken, of ze jou of jouw product of dienst nodig hebben.

Dit is geen systeem zonder regels of ordening waarin iedereen kan doen wat hij wil. Integendeel, iedereen draagt de consequenties van wat hij doet. Dit systeem bevordert wel degelijk ethische normen: verantwoordelijkheidsbesef, ijver, zelfstandigheid, sociaal besef.

Parasitair en asociaal gedrag wordt daarentegen afgestraft. Wie geen zin heeft om zich iets van anderen aan te trekken, zal het heel moeilijk hebben in een vrije samenleving.

Uiteraard leidt vrijheid tot concurrentie. Dat is ook de bedoeling. Maar concurrentie is geen oorlog. Het is een strijd om zo goed en efficiënt mogelijk de behoeften van andere mensen, je medemensen, te bevredigen.

In een echt vrije markt is geen plaats voor bedrijven die invloed hebben gekocht via de Staat. Farmaceutische bedrijven die profiteren van door de Staat verleende patenten. Aannemers die contracten krijgen van de Staat. Energiebedrijven die subsidies krijgen. Enzovoort. In een vrije markt hebben bedrijven geen privileges.

In dit systeem is er uiteindelijk maar één de baas: de consument.

Natuurlijk zijn er altijd mensen die het niet redden. Die hulp nodig

hebben. Die mensen zullen worden geholpen. Daar zijn we met zijn allen zelf bij. Wat we niet nodig hebben is een machtig Staatsapparaat dat dit allemaal regelt, dat bepaalt wie er hulp dient te krijgen en wie er hulp dient te geven, dat bepaalt hoe we moeten leven, dat zogenaamd voor de burger alles regelt, maar dat in werkelijkheid vooral voor zichzelf doet.

Mensen zijn het alweer bijna vergeten, maar de vorige eeuw was de eeuw van de machtige Staat. Het was de eeuw waarin Socialisme en Fascisme – systemen waarin de Staat en het Collectief werden aanbeden – hoogtij vierden. Het resultaat kennen we: ongekende rampen. Honderden miljoenen mensen vermoord of door hongersnood omgekomen.

We zitten nu in een systeem dat ergens tussen Staat en Vrijheid in zit. Maar we zijn weer heel hard aan het opschuiven richting Staat.

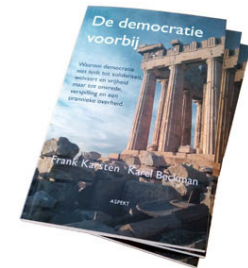
De gevestigde belangen zijn belangen die samenhangen met de macht van de Staat. Die zijn alleen te breken door de macht van de Staat te breken.

Alles wat het waard is om voor te leven - vrede, welvaart, vriendschap, samenwerking, solidariteit – kan alleen worden gebouwd op vrijwilligheid, op vrijheid.

Dat is de keuze waar we voor staan: meer Staat of meer vrijheid.

Het zal duidelijk zijn welke kant wij kiezen.

Karel Beckman (karel.beckman@online.nl) is journalist en mede-auteur, met Frank Karsten, van het vorig jaar verschenen boek De Democratie Voorbij (<http://www.dedemocratievoorbij.nl>), een libertarische analyse van het democratische systeem.

Het Reformatorisch dagblad dd 15-11-2014 pagina 9: **Menselijke drang naar vrijheid**, een artikel van mijn vakgenoot professor dr. H.J. Selderhuis uit Apeldoorn.

Het artikel gaat over de 25^e verjaardag van de val van de Berlijnse Muur. “De drang naar vrijheid won het van een systeem waarin mensen niet konden doen en zeggen wat ze zelf graag wilden. ....

Freiheitssehnsucht is een woord dat een verlangen, maar meer nog dat een drang aangeeft die eigen aan mensen is ..... meestal wordt gesteld dat vanuit Luthers denken acties tegen de overheid eigenlijk niet kunnen en dat je daarvoor het calvinisme nodig hebt. ....

Eerlijk en kritisch is Hubert over de vraag of het kapitalisme wel een goed alternatief is als een mens echt vrij wil zijn en of dat de val van de Muur gebracht heeft wat mensen ervan verwachtten. **Vrijheid is één van de meest centrale begrippen in het christendom.....**

The Dutch Republic bood hun (dopersen en anderen) vrijheid die elders in Europa zo niet te vinden was. .... Wie vrijheid zocht en tevens aan welvaart en welzijn een bijdrage kon leveren, was hier (in Nederland) van harte welkom.....Frankrijk en andere Europese grootmachten en elders in de wereld zorgden voor onvrijheid.....

Evenwel speelde Nederland in de slavernij een leidende rol, ...

Vrijheid is mooi, maar er is wijsheid nodig om er goed mee om te gaan". Aldus professor Selderhuis.

Deze wijsheid bidden wij de calvinisten en het christendom toe, alwaar vrijheid als één van de meest centrale begrippen van het christendom er zou dienen te prevaleren. Evenwel hebben wij aan den lijve ondervonden dat er de dwangmatige slavernij nog een leidende rol speelt. Deze tweeslachtigheid is geen reclame voor het christendom. Luther: **Vrijheid is geschenk van God dat nooit ten koste gaat van de naaste!**

Internationaal Hof van Justitie

Het Hof besliste dat Kosovo het recht had op zelfbeschikking om zelf via stemming de toekomst van hun staat te bepalen. Zij hebben niet de goedkeuring van de centrale autoriteiten nodig (overheid) om zelfbeschikking te verkrijgen.

Zelfbeschikking en mensenrechten (Amnesty International)

Deel: Het recht op eigen keuzen en zelfstandigheid, zowel voor het individu als voor een collectief, bijv. een volk. In het eerste artikel van beide VN-verdragen van 1966 is het recht op zelfbeschikking van volken opgenomen. Het individuele recht op zelfbeschikking kan gezien worden als een element van de persoonlijke vrijheid, en daarmee als een grondslag van de mensenrechten. Het collectieve recht op zelfbeschikking wordt in de internationale verdragen weliswaar toegekend aan volken, maar er bestaat geen criterium op grond waarvan een bepaalde groep zich als 'volk' internationaal-rechtelijk zelfbeschikking kan verwerven, bijv. door zich af te splitsen van een staat. Toen Slovenië, Kroatië en Bosnië zich vanaf 1992 wilden losmaken van de Joegoslavische Federatie werd die zelfbeschikking pas door de andere landen erkend nadat de militaire situatie daartoe dwong. Over de zelfbeschikking van Kosovo kon de internationale gemeenschap het niet eens worden. Kosovo riep de onafhankelijkheid uit begin 2008. Het recht op zelfbeschikking van de Tibetanen heeft nooit een kans gekregen sinds 1950. Zelfbeschikking van Koerden in de

vorm van een eigen staat is sinds de Eerste Wereldoorlog een utopie gebleken. In een democratische rechtsstaat kan het volken of bevolkingsgroepen wel lukken een hoge mate van zelfbeschikking te krijgen. Zo is in Spanje sinds de val van het Franco-regime in 1975 geleidelijk steeds meer autonomie toegekend aan de Catalanen (met als hoofdstad Barcelona), die ook ijveren voor instandhouding van hun eigen taal, en zijn ook aan de Basken rechten van autonoom bestuur gegeven.

 Amnesty steunt het beginsel van zelfbeschikking, maar heeft geen standpunt over de rechtvaardigheid van concrete aanspraken. In elk geval mag een streven naar zelfbeschikking niet worden onderdrukt met middelen die de mensenrechten schenden.

Het recht op zelfbeschikking

- Door [S Schrijft](#)
- Gepubliceerd 6/07/09
- [Varia](#) , [Politiek](#)
- Geen ranking

Op grond van artikel 1 Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR) heeft een volk het recht op zelfbeschikking. **Dit recht omvat twee vormen: het interne zelfbeschikkingsrecht en het externe zelfbeschikkingsrecht.** Het interne recht houdt in dat een volk binnen de grenzen van een Staat het recht heeft om te bestaan en zichzelf te ontwikkelen. Het externe recht is het recht dat een volk heeft om een eigen staat op te richten. Dit recht bestaat in twee gevallen. In de eerste instantie wordt het zelfbeschikkingsrecht toegekend aan volkeren die zijn onderworpen aan kolonisatie. Deze volkeren hebben

recht op onafhankelijkheid. Een dergelijke erkenning was al neergelegd in het Handvest van de Verenigde Naties (artikel 74) en verder uitgewerkt in resoluties van de Algemene Vergadering. Bij het eerste geval kan men denken aan de vele Afrikaanse landen die tegenwoordig onafhankelijk door het leven gaan.

Ten tweede wordt erkend dat volkeren die onderworpen zijn aan buitenlandse bezetting of overheersing het recht hebben op onafhankelijkheid. Naar dit recht genomen hebben de Palestijnen het recht op een eigen onafhankelijke Staat.

Afgezien van deze twee gevallen - gekoloniseerde volkeren en volkeren onder bezetting - wordt onafhankelijkheid niet toegekend in andere gevallen. In 1998 kwam het Supreme Court van Canada voor de vraag te staan of the National Assembly van Quebec het recht heeft om zich af te scheiden van Canada. De Partij was van mening dat zij gezien de politieke opvattingen en cultuur een aparte gemeenschap vormde in Canada. Een dergelijke mate van verscheidendheid leidde ertoe dat men onafhankelijkheid wenste. Het Supreme Court beoordeelde deze kwestie in het licht van het (internationale) recht op zelfbeschikking. De rechter overweegt dat het recht op zelfbeschikking bestaat indien het volk gekoloniseerd is, bezet is of geen toegang heeft tot politieke, sociale en culturele ontwikkeling. Het feit dat het recht op interne zelfbeschikking wordt gefrustreerd, levert niet zonder meer het recht op onafhankelijkheid op. De Canadese rechter was dan ook van mening dat het volk geen recht had op zelfbeschikking, immers het voldeed niet aan een van de categorieën.

In *Kantangese People's Congress v. Zaïre* (African Commission, 1994, 16th Session) erkent de Afrikaanse Commissie dat een volk op verschillende wijze blijf kan geven van het recht op zelfbeschikking. De wijzen waarop zelfbeschikking uitgeoefend kan worden is onder meer independence, self-government en local government.

De internationale gemeenschap is van mening dat ieder volk (tot op zekere hoogte) het recht heeft op interne zelfbeschikking. De Staat mag

dit in beginsel niet frustreren. Doet zij dit wel, dan kan de internationale gemeenschap besluiten politieke druk uit te oefenen op de betreffende Staat. Een voorbeeld van een dergelijke situatie heeft zich voorgedaan bij Servië in 2007. Het externe recht op zelfbeschikking blijft begrensd. Een dergelijke begrenzing is noodzakelijk nu het tot de ongewenste situatie kan leiden waarin verschillende volken claimen onafhankelijk te willen worden. Het internationaal recht erkent niet alleen de positie van volken maar de rechtmatige positie van de Staat. Voor deze Staat is het onwenselijk als volken besluiten zich af te willen scheiden. De positie van Tibetanen in China en de Tjetsjenen in Rusland illustreren dit. Naar de internationale gemeenschap genomen is het aan China en Rusland om het bestaan van deze volken te verzekeren.

Dit neemt niet weg dat een volk op andere wijze, dan een beroep op het zelfbeschikkingsrecht, een onafhankelijke staat kan worden. Dit heeft te maken met het voldoen van de vereisten van een onafhankelijke staat. De onafhankelijkheid van Kosovo heeft voor een doorbraak gezorgd. Kosovo bevond zich niet in een van de twee gevallen van externe zelfbeschikking. Integendeel, gezien vanuit het internationale zelfbeschikkingsrechtsleer, is Kosovo een gelijke van vele volken die vandaag de dag om onafhankelijkheid roepen (Kashmier, Tibet). Door internationale politieke druk en door gebruik te maken van andere mechanismen van het internationale recht, heeft Kosovo zichzelf eenzijdig onafhankelijk verklaard. Het is aan de internationale gemeenschap om een dergelijke verklaring te aanvaarden dan wel te verwerpen. Hoe het ook zij, door de erkenning van de internationale gemeenschap van een dergelijke verklaring heeft Kosovo een precedent gecreëerd, een precedent dat in de toekomst tot meer onafhankelijke volken kan leiden.

Professor Somers:

Russisch president Poetin spreekt over het 'Kosovo-precedent' als rechtvaardiging voor de onafhankelijkheid van de Krim. Vreemd, want net Rusland, een starre bondgenoot van de Serviërs, weigert de onafhankelijkheid van Kosovo te erkennen. En cynisch, want van etnische zuiveringen, zoals in Kosovo, is op de Krim geen sprake. De vergelijking gaat niet op.

Waarom is heel de wereld, behalve Moskou, tegen de inlijving van de Krim bij Rusland? De inwoners willen het toch immers zelf?

Natuurlijk staat het een regio vrij zich af te scheuren van een land, maar als het land in kwestie daar niet mee akkoord gaat, zitten we met een vervelende situatie. En Kiev wil niet dat de Krim zich afscheidt. De Krim is weliswaar een autonome republiek binnen Oekraïne en zijn grondwet bepaalt dat er referenda mogen worden gehouden over het eigen territorium, maar de voorwaarde is wel dat die geen inbreuk vormen op de Oekraïense grondwet. En die nationale grondwet zegt dat enkel nationale referenda mogen beslissen over het territorium van het land.

De uitslag van het referendum is ook een inbreuk op het internationaal recht. Het recht op secessie is enkel gewaarborgd als een volk zijn rechten op zelfdeterminatie niet kan uitoefenen. Simpel gezegd, zo stelt Edouard Somers, professor Internationaal Recht (UGent), "als het betrokken volk onderdrukt wordt en binnen de bestaande structuur niet kan genieten van politieke en andere rechten die anderen wel hebben. Zelfbeschikkingsrecht, daar komt het op neer."

©EPA

Zelfbeschikkingsrecht, zoals ook de Albanese Kosovaren kregen. Dan klopt de vergelijking die Poetin maakte toch wel? Ook de Krim wil het recht op zelfbeschikking.

Niet helemaal. Om als volk, volgens het internationaal recht, zelfbeschikkingsrecht op te eisen en onafhankelijkheid na te streven, moet je al een volk zijn. Dat wil zeggen dat je je onder meer met taal en cultuur onderscheidt van de rest van het bevolking van het land waarin je woont. En dat gaat niet op voor de bevolking op de Krim. Bovendien kun je nauwelijks zeggen dat de Russen op de Krim worden achtergesteld of onderdrukt, laat staan dat ze er vervolgd worden om etnische redenen.

Dat Poetin de onafhankelijkheid van Kosovo nu gebruikt om die van de Krim te rechtvaardigen is bijzonder cynisch. Hijzelf was een van de grootste tegenstanders van de Kosovaarse onafhankelijkheid. Albanese Kosovaren zagen in Servië hun taal en cultuur miskend en het Servische

leger ging later zelfs over tot etnische zuiveringen. Duizenden Albanese Kosovaren werden teruggevonden in massagraven. "Voor de Albanese Kosovaren was er geen andere vorm van zelfdeterminatie mogelijk dan onafhankelijkheid", verklaart professor Somers. 'Remedial secession' heet zo iets."

De Russische president Vladimir Poetin. ©AP

'Remedial secession' is echt een allerlaatste stap, als alle andere mogelijkheden zijn uitgeput. Onafhankelijkheid is dan zowat een ruil voor het aangedane onrecht.

'Remedial secession' als laatste mogelijkheid? Bestaan er ook andere vormen van zelfdeterminatie?

Ja, niet alle aspiraties voor zelfdeterminatie hoeven tot onafhankelijkheid te leiden. Liefst niet zelfs. Zelfbeschikkingsrecht is een omstreden begrip. Het internationale recht is behoudsgezind als het gaat over kwesties als afscheiding en probeert vooral de stabiliteit van grenzen en de territoriale integriteit van landen te beschermen. Democratische participatie, federalisme en autonoom bestuur worden aangemoedigd als vormen van zelfdeterminatie.

'Remedial secession' is echt een allerlaatste stap, als alle andere mogelijkheden zijn uitgeput. Onafhankelijkheid is dan zowat een ruil voor het aangedane onrecht.

In Kosovo zijn nog altijd zowat 1.800 mensen vermist, na het bloedige conflict in 1998-1999. ©AFP

Schotten en Catalanen mogen dan wel onafhankelijkheid nastreven, ze worden niet onderdrukt.

Edouard Somers, professor Internationaal Recht (UGent).

Maar als een volk echt onafhankelijk wil worden, moet het dan al, zoals in Kosovo, bijna uitgemoord worden voordat het zijn onafhankelijkheid kan krijgen?

Eigenlijk komt het bijna daarop neer. Getuige daarvan de weinige voorbeelden van volkeren die hun onafhankelijkheid internationaal zagen erkend. Behalve Kosovo was er, niet zo lang geleden, Zuid-Soedan. Ook

daar was sprake van etnische zuiveringen, ook daar ging het om een 'remedial secession'. Ook Bangladesh werd, toen het nog een provincie was van Pakistan, bloedig onderdrukt voordat het in 1956 uiteindelijk onafhankelijk werd.

Andere volkeren die streven naar onafhankelijkheid, of het nu Schotten zijn of Catalanen, kunnen niet meteen die 'remedial secession' invoeren. Professor Somers: "Schotten en Catalanen mogen dan wel onafhankelijkheid nastreven, ze worden niet onderdrukt."

<http://www.demorgen.be/buitenland/waarom-je-de-krim-niet-kan-vergelijken-met-kosovo-a1821068/>

De Kosovo-uitspraak van het Internationale Gerechtshof: dynamiek of dynamiet?

Uit het Nederlandse Juristebblad:

Toen de Amerikaanse president Woodrow Wilson in 1918 in zijn ontwerp voor het verdrag van de Volkenbond het beginsel van zelfbeschikking der naties introduceerde, ontmoette hij heftige weerstand. De Europese koloniale mogendheden wilden er niets van weten en critici in de VS hekelden: "The phrase is simply loaded with dynamite. It will raise hopes which can never be realized...What a misery it will cause." Het beginsel haalde niet de eindtekst.

De ironie van de geschiedenis wil dat uiteindelijk op initiatief van de Sovjet-Unie in het VN-Handvest werd opgenomen dat de betrekkingen tussen staten mede gegrond moeten zijn op eerbied voor het beginsel van zelfbeschikking van volken (art. 1, lid 2). Na 1945 heeft dit beginsel een hoge vlucht genomen en een zeer dynamische ontwikkeling doorgemaakt. Allereerst werd het opgewaardeerd van een beginsel naar een recht en fungeerde het als de juridische basis van het omvangrijke naoorlogse dekolonisatieproces en daarmee als het geboorterecht van zo'n honderd nieuwe staten. Naast dit recht op externe zelfbeschikking kreeg het ook in toenemende mate een interne

betekenis. Ook binnen gevestigde staatsverbanden moet het recht van volken op een zekere mate van autonomie en op respect voor bepaalde politieke, economische, sociale en culturele rechten geëerbiedigd worden. Kort door de bocht gesteld, is dit gelijk aan een min of meer democratische regeringsvorm.

Op 22 juli 2010 bracht het Internationale Gerechtshof, het voornaamste rechterlijke orgaan van de Verenigde Naties, een [advies](#) uit over de vraag of het eenzijdig uitroepen van de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 door de Voorlopige instellingen voor zelfbestuur van Kosovo in overeenstemming is met het internationale recht. De Algemene Vergadering had op 8 oktober 2008 deze rechtsvraag voorgelegd aan het Hof dat daarop schriftelijke bijdragen van staten en de opstellers van de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo heeft ingewonnen en in december 2009 een hoorzitting heeft belegd. Diverse staten hebben betoogd dat het Hof zich niet bevoegd zou moeten verklaren. Dit omdat niet de Algemene Vergadering maar de Veiligheidsraad met de kwestie-Kosovo is belast en omdat het een politieke en geen juridische vraag betreft. Het Hof wijst evenwel al deze bezwaren gemotiveerd van de hand en verklaart zich bevoegd. Wel interpreteert het Hof de vraag beperkter door negatief te formuleren: verbiedt het internationale recht het eenzijdig uitroepen van de onafhankelijkheid van Kosovo? Om die vraag te kunnen beantwoorden, neemt het Hof naast het algemene internationale recht in het bijzonder de Veiligheidsraadresoluties onder de loep die na de militaire actie van tien NAVO-landen in 1999 waren aangenomen. Het Hof constateert dat onafhankelijkheidsverklaringen een veel voorkomend verschijnsel zijn die lang niet altijd tot brede erkenning en onafhankelijkheid leiden en wijst daarbij op Zuid-Rhodesië, Noord-Cyprus en de Republiek Srpska. Het Hof gaat niet in op de vraag of de bevolking van Kosovo een algemeen recht op zelfbeschikking toekomt of een specifiek recht op afscheiding van Servië heeft in het licht van de beweerde onderdrukking van de Kosovaren ("remedial secession", zoals onder meer Nederland stelde), onderwerpen waarover volgens het Hof "radically different views" bestaan. De onafhankelijkheidsverklaring van 17 februari 2008 schendt het algemene internationale recht (lex generalis) niet, zo concludeert het Hof.

Bij het beoordelen van mogelijke strijdigheid met besluiten van de Veiligheidsraad, zoomt het Hof in op Resolutie 1244 van 10 juni 1999. Deze resolutie en het daarop gebaseerde Grondwettelijk Kader voor Voorlopig Zelfbestuur belichamen de regelingen voor het behoud van vrede en veiligheid en een interim-bestuur van Kosovo onder internationaal toezicht (*lex specialis*), die in de plaats kwamen van de Servische rechtsorde in het gebied. Op basis van een gedetailleerde analyse van die documenten concludeert het Hof dat hiermee louter een interim-régime was opgezet en niet beoogd werd de definitieve status van Kosovo te bepalen. Uit Resolutie 1244 vloeit naar het oordeel van het Hof dan ook geen verbod voort tot het uitvaardigen van een onafhankelijkheidsverklaring door democratisch gekozen politici. Met tien tegen vier stemmen spreekt het Hof uit dat de onafhankelijkheidsverklaring van Kosovo van 17 februari 2010 het internationale recht niet schond.

Vanuit het oogpunt van het zoeken van een consensus binnen het 15 leden tellende Hof en het vermijden van een politiek mijnenveld, valt 's Hof's minimalistische benadering van de adviesaanvraag wel te begrijpen. Maar tegelijkertijd blijven aldus grote vragen onbeantwoord. Wat zijn nu eigenlijk de juridische consequenties van die onafhankelijkheidsverklaring? Is de erkenning van onafhankelijkheid door inmiddels 69 staten (waaronder Nederland) nu wel of niet geldig? Laat staan dat de hamvraag beantwoord is: is Kosovo een onafhankelijke staat of niet? Dat maakt de uitspraak welhaast tot een 'non-opinion', in ieder geval een die juridisch van betrekkelijke betekenis is. Bij eerdere gelegenheden, bijvoorbeeld het Namibië-advies (1971) en dat over de Israëliische Muur (2004), schroomde het Hof niet de grote vragen ter hand te nemen en dat leidde tot zeer gezaghebbende uitspraken over de stand van het recht, ook al bleef de onafhankelijkheid van Namibië nog lang uit en staat de Muur er nog steeds. Bovendien weet het Hof heel goed wat de onbedoelde effecten van deze uitspraak zijn, namelijk een hart onder de riem voor al die separatistische bewegingen in Baskenland, Catalonië, Srpska, Noord-Cyprus, Abchazië en Zuid-Ossetië, om ons maar even tot een handvol voorbeelden in Europa te beperken. Bovendien waren kennelijk de

hoopgevende ontwikkelingen van het nieuwe democratische Servië op weg naar een volwaardige rechtstaat van geen belang in de context van het beantwoorden van deze rechtsvraag en nam het Hof voor lief dat Kosovo als mini-Balkanstaat op de kaart komt, met onvermijdelijk financiële EU-steun tot in lengte van jaren. Daarmee heeft het Hof een kans laten lopen om zich als een relevante actor binnen het VN-systeem voor vrede en veiligheid, waarvan ook het Hof een hoeksteen vormt, te positioneren. In plaats van in te spelen op de dynamiek van het interne zelfbeschikkingsrecht, speelt het Hof onbedoeld met vuur door het risico om wereldwijd dynamiet te leveren.

Dit Vooraf is verschenen in *NJB* 2010/1396, afl. 27, p. 1737.

Uit het Reformatorische Dagblad.

Ja, u leest het goed dat het christelijke geloof tot echte vrijheid leidt, van mijn medestrijder dr. Jan Hoek uit Veenendaal. Hierna enkele citaten, zoveel mogelijk in hun verband aangehaald:

Christelijk geloof leidt tot echte vrijheid

05-05-2012 13:32 Prof. J. Hoek

Staat het christelijk geloof de vrijheid van de mens in de weg? Vrijheid moet je vieren – daarom is het nuttig en nodig om jaarlijks op 5 mei stil te staan bij bevrijding, of je nu denkt aan de verdrijving van de bezetters in 1945 **of dat je bevrijding in veel ruimere zin opvat, als verlossing van allerlei knechtende, beknottende machten en structuren.** Alle krachten die vrijheid kunnen bevorderen, moeten worden gemobiliseerd. Al wat verslaaft, beknut en aan boeien legt, verdient het te worden bestreden. **Daar is toch ieder weldenkend mens het over eens?** Maar aan welke kant staat het christelijk geloof eigenlijk?

Het valt niet te ontkennen dat religie soms op gespannen voet kan staan met ware menselijke vrijheid. Dat geldt ook voor bepaalde vormen van christendom. Bijvoorbeeld daar waar binnen kerken machtsmisbruik plaatsvindt. Mensen worden dan moedwillig

misleid en onder de duim gehouden, zodat anderen met een vals beroep op God de dienst kunnen blijven uitmaken. Verwongen geloofsopvattingen zijn de oorzaak van veel martelende onzekerheid, ongezonde afhankelijkheid en dodelijk vermoeiende krampachtigheid. Wie uit zo'n diensthuis wordt uitgeleid, kan verzuchten: „Eindelijk ben ik vrij en mag ik mezelf zijn.” Hebben de critici dan toch gelijk die stellen dat je pas aan een echt menselijk bestaan toekomt wanneer je jezelf van het geloof hebt bevrijd?

We horen deze opvatting vandaag ook uit de mond van mensen die zelf helemaal niet in een keurslijf zijn grootgebracht of met machtsmisbruik zijn geconfronteerd. Ondanks een godsdienstige opvoeding in een liefdevol klimaat spreken ze van bevrijding. Ze ervaren het als bevrijdend wanneer ze in intellectuele kringen niet langer de waarheid van de Bijbel hoeven te verdedigen. Of ook wanneer ze zich niet langer van hun sociale omgeving behoeven te onderscheiden door een christelijke moraal die door hun collega's en vrienden veelal als hopeloos ouderwets en achterhaald wordt beschouwd. Ze denken dat ze door afstand te nemen van het christelijk geloof eindelijk intellectuele eerlijkheid en rechtschapenheid in praktijk kunnen brengen.

De God Die bevrijdt

De God van de Bijbel wordt getekend als de grote Bevrijder. In het Oude Testament is Hij het die Zijn volk uitleidt uit het slavenhuis Egypte. Vervolgens proclameert Hij bij de berg Horeb Zijn wet. De betekenis van de Tien Geboden is dat de bevrijde slaven bij hun Bevrijder zullen blijven en niet binnen de kortste keren tot nieuwe slavernij aan allerlei machten zullen vervallen. Het gaat in Gods Thora (Zijn richtingwijzend Woord) om "Wegweising der Freiheit" (Jan Milic Lochman). Zeker, de weg wordt op niet-vrijblijvende wijze gewezen. Maar wie deze weg gaat, blijft waarlijk vrij.

In het Nieuwe Testament horen we hoe God mens geworden is om ons tot de ware menselijkheid te brengen. „Fundamenteel is dat God afdaalt in onze werkelijkheid om deze te bevrijden" (A. J. Plaisier). Dat God de echte vrijheid van mensen op het oog heeft, wordt ten volle zichtbaar in het leven en werk van Jezus Christus. Hij

doorbreekt alle muren en grenzen van vooroordeel en veroordeling waardoor mensen worden geknecht en afgeschreven. Hij vertoont een aanstekelijke vrijheid, waardoor vastgelopen mensen weer in ruimte worden gezet en een nieuw toekomstperspectief ontvangen – denk aan hoeren en tollenaars, bezetenen, Zacheüs, de Samaritaanse vrouw enzovoort.

Christelijke vrijheid

Christelijke vrijheid betekent verder dat we gewetensvrijheid hebben om bij het licht van Gods Woord en onder de leiding van de Heilige Geest in allerlei concrete morele vragen onze weg te zoeken. Daarbij behoeven we ons onder geen enkel menselijk juk te laten brengen. We mogen vrij onze keuzes maken, mits we in ons eigen gemoed verzekerd zijn dat we in Gods weg gaan en naar Zijn stem horen.

Leef de vrijheid voor

Het geloof in de God van de Bijbel stelt mensen in de ruimte. Het gaat om vrijheid die in liefde wordt beleefd en ingevuld. Vrijheid zonder liefde is de kortste weg naar nieuwe tirannie en slavernij. Christenen zijn geroepen uit deze vrijheid-in-liefde te leven en zo deze ook anderen voor te leven. De wereld is vol van verslavende

machten. Denk bijvoorbeeld aan de macht van de publieke opinie, van de laatste mode, van de economie, van de oorlogsindustrie, van de mammon, van de sportverdwazing, van seksuele losbandigheid, van het je waar moeten maken in de wetenschap of op de werkvloer. Alleen door toewijding aan de Opgestane Die alle machten overwon, kunnen we vrij worden en blijven van al deze verslavingsvormen en opgelegde denkbeelden.

Wanneer we door Gods genade de vrijheid mogen voorleven die we in Christus hebben, weerleggen we metterdaad de aantijging dat christelijk geloof mensen van vrijheid zou beroven. Niet in eigen kracht, maar dankzij de Geest van de vrijheid is dit mogelijk en werkelijk.

Prof. dr. J. Hoek, bijzonder hoogleraar gereformeerde spiritualiteit aan de Protestantse Theologische Universiteit. Heeft u een vraag voor deze rubriek of wilt u reageren? weerwoord@refdag.nl

Voor de gemeente Putten, Barneveld en Ede Vallei

Bovenstaand artikel van mijn confrère Jan Hoek gaat over de christelijke vrijheid in geloofszaken, maar ook in maatschappelijke zaken. Wanneer wij hetzelfde principe ervan toepassen op politiek terrein, om een vrijstaat te hebben, zou dat plotseling op heel veel tegenstand botsen, zelfs vanuit de meest christelijk orthodoxe gemeenten op de Veluwe: Putten, Barneveld en Ede. Deze gemeenten voeren zelfs een beleid dat door Jan Hoek wordt gezien als ‘allerlei knechtende, beknottende machten en structuren’. Daartegen moeten wij volgens hem ‘alle krachten die onze vrijheid kunnen bevorderen mobiliseren’. Want .....”God heeft de echte vrijheid van mensen op het oog’, en ‘wij behoeven ons onder geen enkel menselijk juk te laten brengen en mogen onze vrije keuzes maken’, aangezien ‘vrijheid zonder liefde de kortste weg is naar nieuwe tirannie en slavernij’. Welnu, dat hebben wij gezien hoe de Gemeente Putten op 21-12-2013 een blitz-aanval in het geniep deed op onze Veluwse Israel Vrijstaat.

De orthodox-christelijke gemeente Putten is, volgens professor dr. Jan Hoek, net als christenen geroepen uit deze vrijheid-in-liefde te leven en zo anderen voor te leven. Daar de wereld vol is van verslavende machten, waarbij gedacht wordt aan de macht van de publieke opinie .... Etc. Wij dienen vrij te worden en te blijven van al deze verslavingsvormen en opgelegde denkbeelden. De gemeente Putten is kennelijk nog verslaafd aan macht en geweld, zie onze brochure op onze website no. 798. De weg die de gemeente Putten, maar ook de gemeente Barneveld tot nog toe bewandelt is de weg die leidt naar nieuwe tirannie en slavernij, aldus mijn vakkbroeder Jan Hoek. Er wordt in de praktijk een zeer slecht voorbeeld afgegeven door genoemde gemeenten, terwijl men meent dat men het super-goed doet! Op de afbeelding van Jan Hoek staat op de voorgrond een boek, met het veelzeggende opschrift: Praktijkgericht.

Emailbericht dat wij ontvingen van een onbekende:

Kerstfeest (of kerstmis) is een misleidende nietszeggende toestand, waar alleen de commercie goede sier mee maakt. De kerstman is een uitvinding van Coca Cola uit de jaren dertig. Hebben de mensen niets beters te doen? Hoge hakken, galarokjes, vlinderdasjes, volvreten, klemzuipen, TV kijken, familieruzies maken of weer bijleggen, het is een repeterende breuk en steeds meer van hetzelfde. Ondertussen zorgen we voor bommen op Syrië, granaten op Donetsk, ellende in Griekenland, rotzooi in Afghanistan en Irak en een puinhoop in de achtertuin. Voedselbanken, de gefailleerde zorgindustrie, waardeloze pensioenen, een marxistische welvaartsstaat. U betaalt minimaal 80% van uw inkomen aan de overheid en kankert ondertussen op moslims, Arabieren en Poetin terwijl u staat te tanken, uw boodschappen doet en vakanties opneemt. Tijdens het kerstdiner verspreidt de westerse mens de grootste stank, door alleen al een mening te ventileren of tegen zichzelf te gaan zitten praten, ook wel “bidden” genoemd.

In de Donbass vechten de rebellen onze strijd. Er is kortgeleden een nieuwe valuta gelanceerd. Men voert een vlag die mij deed denken aan de bij een vliegtuigcrash omgekomen Amerikaanse band Lynyrd Skynyrd.....

Tenslotte.....

Het enige cadeautje wat we behoren aan te pakken ons **onvervreembare het recht op zelfbeschikking**. Alle andere cadeautjes hebben we allang zelf betaald, sigaar uit eigen doos dus. Wie op de zegen van boven wacht, wacht het langst. Zolang we het opperste tuig van de richel blijven voeren met onze zuurverdiende belastingcenten, verandert er niets.

Niemand heeft een overeenkomst met de overheid getekend, laat ze het maar aantonen, het gaat ze niet lukken.

Laatst vroeg iemand een politie-agent waar hij zijn gezag aan had ontleend. Hij wist niets beters te bedenken dan zwijgend doch veelzeggend op zijn wapen te wijzen.

Dan zijn niet WIJ, maar dan is HIJ uitgepraat en zou zijn wapen moeten inleveren. Alles is anders en dan nog niet eens wat we vermoeden. Moeten we ons daar nog druk om maken?

Zet het raderwerk stil, treedt uit het “koninkrijk” en sticht Nieuw Nederland.